TÜRK KARACİĞER ARAŞTIRMALARI DERNEĞİ 1992 İSTANBUL

HEPATOLOJİ e-bülten

TÜRK KARACİĞER ARAŞTIRMALARI DERNEĞİ Nisan 2019 Sayı-18

EDİTÖRDEN

Prof. Dr. Fulya GÜNŞAR

Değerli Meslektaşlarım,

Bültenimizin bu sayısında değerli hocamız Prof. Dr Hikmet Akkız çok başarılı, tek tema üzerine kurulu ve multidisipliner bir toplantı olan 3.Çukurova Hepatosellüler Karsinoma kongresinden önemli notları sizlerle paylaşıyor. Sevgili arkadaşım değerli hocamız Prof.Dr. Canan Alkım' da yılların emeği ve çalışması ile Şubat ayında İstanbul'da resim sergisi açtı. Yazısını okuyunca her güzel şey için çok emek gerekiyor diye düşündüm. Canan hocamız eserlerinden en güzellerini de bizlerle paylaştı. Biz hekimlerin yoğun iş temposu içinde böyle güzel uğraşları olması güzel bir bahçede sabah saatlerinde tertemiz havada doğayı koklamak gibi. Her iki hocamıza da güzel yazıları için çok teşekkür eder, başarılarından dolayı tebrik ederim.

Bu arada 12. Hepatoloji Kongremize sayılı günler kaldı. Gerçekten de 1,5 yıllık yoğun çalışmanın sonuna geldik çok çalıştık, zor günler yaşadık ve sizler için en iyisini yapmaya çalıştık. Yurt dışından ve yurt içinden çok değerli bilim insanları kongremizde görev alıyor. Hepatolojinin önemli konularını gerek panellerde gerekse konferanslarda tartışma olanağı bulacaksınız. Güzel çalışmalarınız sözlü ve poster bildiri olarak sunulacak, tartışılarak bilimsel faaliyetlerimizi değerlendireceğiz. Antalya'nın en güzel mevsiminde, hem senenin yorgunluğunu atıp hem de hepatolojideki son durumun aktarılacağı kongremizde bilgilerinizi tazeleme olanağı bulacaksınız. Sizi TKAD ve Düzenleme kurulu adına bir kez daha kongremize davet etmekten büyük mutluluk ve gurur duymaktayım. Kongremiz katılımınız ile değer bulacaktır.

Sevgi ve Saygılarımla

3. ÇUKUROVA HEPATOSELLÜLER KARSİNOMA KONGRESİ'NİN ARDINDAN...

Hikmet AKKIZ

''Geleceğin Tedavilerini Şekillendirmek : Özgün Zorluklar ve Yükselen Fırsatlar" ana temalı 3. Çukurova Hepatosellüler Karsinoma Kongresi 21 – 23 Şubat 2019 tarihleri arasında Shereton Grand Adana Hotel Kongre Merkezinde , Çukurova Üniversitesi'nin katkılarıyla 10 farklı disiplinden 400 araştırmacı ve hekimin katılımlarıyla gerçekleştirildi. Ülkemizin tek monotematik kongresi olma özelliğine sahip olan bu kongre gerek yüksek standartta bilimsel programı ve evrensel bilime önemli katkıda bulunmuş uluslararası ve ulusal konuşmacıları gerekse dinamik ve interaktif oturumlarıyla gelenekselleşme yolunda önemli bir kilometre taşını geride bıraktı.

Kongreye genetik, epigenetik ve biyoinformatik alanlarında çalışan temel bilim araştırmacıları , klinik onkologlar, diagnostik ve girişimsel radyologlar, tıbbi patologlar, nükleer tıp uzmanları, klinik ve translasyonel hepatologlar, gastroenterologlar, transplantasyon cerrahları katıldı. Her konuşmacı alanındaki kendi deneyimlerini katılımcılarla paylaşarak diğer merkezlere bu alandaki deneyimlerini sunulan verilerle kıyaslama imkanı sağladı. Alanlarının en iyilerinden olan uluslararası konuşmacıların sundukları , Eithen Galon – ''İnflamatuvar Sinyal Yolakları ve HCC", Riad Salem – Radyoembolizasyon : Bilimin İhtişamı, Stefan Dimitrov- ''Hepatokarsinogenezde Epigenetiğin Rolü" başlıklı konferanslar oldukça yararlı, ufuk açıcı ve ilham vericiydi. Bizim konuşmacılarımız da klinik ve merkezlerinin deneyimlerini sundukları yüksek standartta konferanslar verdiler. Oturumların hemen tamamı çok sıcak tartışmalara , ciddi eleştirelere ve zaman , zamanda övgülere sahne oldu.

Önceki ilk iki kongrede olduğu gibi 3.Çukurova HCC kongresinin temel amaçlarından biri genç araştırmacıların uluslararası nitelikte çalışmalarını sunabilecekleri bir platform oluşturmaktı. İzmir Biyotıp ve Genom Merkezi, Gebze Araştırma Ensti-

tüsü ve Sabancı Üniversitesi SUNUM Enstitüsü gibi ülkemizin yüz akı bilim kurumlarından birçok araştırmacı oldukça yenilikçi ve heyecan verici çalışmalarını kongremizde katılımcılarla paylaştılar. Farklı araştırma merkezlerinden 22 araştırmacının tüm harcama kalemlerinin kongre bütçesinden karşılandığını belirtmek sanırım, kongrenin bilimsel bilgiye verdiği önem ve değeri çok açık olarak ortaya koymaktadır.

3. Çukurova HCC Kongresinde , bu amansız tümörün sıklığının tüm dünyada dramatik bir artış gösterdiği, erken tanı koymada karşılaştığımız zorlukları , yeni tedavi modalitelerinin sağkalım avantajlarını ve cerrahi uygulamaların , rezeksiyon ve transplantasyon , küratif rollerini tüm yönleriyle masaya yatırdık. Ülkemizin temel bilim araştırmalarından en ileri cerrahi uygulamalara kadar HCC alanında yakaladığı çizgiyi gururla gözlemledik.

Çukurova HCC Kongreleri ile ilgili dikkatinizi çekeceğine inandığım birkaç tespitimi sizlerle paylaşmak isterim:

1) Ülkemizde HCC alanında çalışan temel bilimciler, girişimsel radyologlar, hepatologlar, onkologlar, pataloglar ve cerrahlar mükemmel bir bilgi birikimine ve deneyime sahipler. Bu birikimi gün ışığına çıkarması ve bu alanda yetkin her merkezin deneyimlerini sunabileceği bir platform oluşturması açısından Çukurova HCC kongreleri çok yararlı olmaktadır.

2) Oturum başkanları ve konuşmacıların bu alandaki deneyimlerini ve sorumluluk anlayışlarını çok önemsiyoruz. Düzenleme kurulunun oturum başkanı ve konuşmacı seçiminde temel kriteri kesinlikle ''Bilimsel Liyakat" olmaktadır. 3. HCC Kongresi'nde kürsü alan her konuşmacının mükemmel sunumlar yapması ve oturum başkanlarının soru, eleştiri ve katkıları bu ilkemizin açık bir göstergesidir.

3) Ulusal ölçekli kongrelerimizde ne yazık ki sıkça gözlediğimiz katılımcı yetersizliği sorununu HCC kongrelerinde aştık. 3. Çukurova HCC Kongresi'nin 2. Günü saat 19:00'da salonda 394 katılımcının yer alması bizleri çok etkiledi. Bu konunun uluslararası konuşmacılar tarafından da kongre sonrası gönderdikleri ''teşekkür" yazısında altıının çizilmesi bizler için anlamlıydı.

4) 10 farklı disiplinin bir arada olduğu ve salonun her oturumda neredeyse tamamen dolu olduğu bir kongre şu fikri akla getiriyor : her disiplinin diğerilerinden öğrenecekleri var. Temel bilim araştırmacılarının cerrahi oturumlarına bu kadar ilgi duyacaklarını düşünemezdik. Cerrahlar ise temel bilim oturumlarında önemli sayıda katılımcı ile yer aldılar ve HCC'nin biyolojik davranışı konusunda ilgileri dikkat çekiciydi.

5) Çukurova HCC Kongrelerinin sağladığı en önemli katkılardan biri de uluslararası bilime sunduğu araştırma makaleleri olmuştur. Kongre temel bilim araştırmacıları ile klinik ve cerrahi araştırmacıları biraraya getirerek ortak projeler üretebilecekleri bir iklim oluşturmuş ve 2 yıl gibi kısa bir sürede ülkemizde 18 merkezin yer aldığı 6 uluslararası makale yayınlamıştır. Ayrıca, bu bilimsel işbirliği anlayışının bir sonucu olarak ülkemizde bu alanda çalışan araştırmacılar tarafından hazırlanan '' Hepatocellular Carcinoma : From Molecular Basis to Novel Treatment Approaches" başlıklı HCC özel sayısı''Canadian Journal of Gastroenterology and Hepatology" adlı uluslararası dergide yayınlanmıştır

Kongrenin 3. Günü TKAD Hepatobiliyer Kanser Çalışma Grubu'nun da katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda önceki kongrede planlanan iki araştırma :

a) Çok Merkezli Türkiye HCC Biyobanka projesi

b) Türkiye HCC Genom Projesi

ile ilgili sağlanan gelişmeler konusunda katılımcılara bilgi verildi. Doku ve diğer örneklerin alınması, korunması, transportu ve proje finansman konuları tartışıldı.

Öncelikle düzenleme kurulu olmak üzere tüm oturum başkanları ve konuşmacılara, sundukları araştırmalarıyla kongrenin bilimsel standardını yükselten genç araştırmacılara, tüm katılımcılara, ilaç endüstrisine ve kusursuz bir organizasyon gerçekleştiren Serenas firmasına ve Çukurova Üniversitesinin değerli Yöneticilerine samimi teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Şubat 2020'de '' 4.Çukurova HCC Kongresinde buluşmak dileğiyle...

"FISILTI"NIN ARDINDAN

Dr. Canan ALKIM

1983 yılında Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne başladım. 1. Sınıfın sonlarına doğru Sevgili Nuray ile tanıştık. Nuray kendini bildi bileli resim yapıyordu. Okulun içinde bir resim odası vardı. Bir grup arkadaş burada resim çalışıyorlardı. Ara sıra Nuray'la bu odaya gitmeye başladık. Beni oturtup figür çiziyordu. Ben daha önce resim dersi dışında hiç resim yapmamıştım. Lisede defterlerimin kenarına küçük resimler yapardım sadece. Kız kardeşim lisedeki biyoloji defterimi saklamış, yıllar sonra defterdeki hücre çizimlerimi bana gösterdiğinde ben de şaşırdım.

Sanıyorum 2. Sınıfın sonunda, Resim Odası, Ankara Tıp Morfoloji'de çok güzel bir yılsonu sergisi yaptı. Ben bu sergiden çok etkilendim, ben de böyle bir etkinliğin içinde yer almalıyım diye düşündüm. Heyecanla Resim Odası'nın başkanı arkadaşla gidip konuştum. Ben de odaya gelmek ve resim yapmak istiyorum dedim. Ancak ne kadar yapabileceğimden de emin değildim. 'Her çizgi ileriye atılmış bir adımdır' dedi bana. Bu sözü hiçbir zaman unutmadım. Ben Resim Odası'nda her cumartesi çalışmaya başladım. Ben de hayalini kurduğum gibi, yılsonu sergilerinde kâğıt paspartularla suluboya, mürekkep ve desenlerle yer aldım. O sergilerden aldığım keyif halen aynı heyecanla ve coşkuyla devam ediyor. Ancak 1,5-2 yıl içinde fakültedeki odamız kapatıldı. Fakültede bir üst sınıf öğrencisi olan bir arkadaşımızın babasının Ressam olduğunu öğrendik. Gidip kendisiyle konuştuk, çok cüzi bir ücretle bizi kendi atölyesine kabul etti. İlk Hocam Sevgili Fikri Cantürk ile böylece çalışmaya başladık. Desen ve suluboyalar yaptık. Bu dönemde arkadaşlarımın, aile üyelerinin resimlerini yaptım, natürmortlar, doğa ve çiçekler ön plandaydı. Balkona gelen güvercinleri çizdik.

1988 yılında Fikri Cantürk Hoca'mın kılavuzluğunda 'Cumartesi Grubu' adıyla 5 tane tıp fakültesi öğrencisi (Nuray, Berna, Billur, Türkan ve ben) kâğıt paspartuları kendimiz yaparak Ankara Tıp Morfoloji binasında sergi açtık. Bu sergi benim resim konusunda kendimi kanıtlamamı sağladı. Aile içinde benimle dalga geçiliyordu, annem ise bana acıyordu 'yat uyu kızım' diyordu. Bu sergiden sonra bir daha kimse benimle dalga geçmedi 'ressam mı olacaksın' diye. Fakülte içinde tanınır hale gelmiştik, 14 Mart'larda sergilere davet ediliyorduk, dergiler için söyleşiler yapılıyordu bizimle. Fizyoloji Kürsüsünden Sevgili Sema Hoca gerçek bir sanatseverdi, kürsünün duvarlarında pek çok kez sergi açtık.

Fakülte bitince grubumuz dağıldı, ihtisas yapmak için farklı hastanelere ve şehirlere gittik. Fikri Hocam da Eskişehir Güzel Sanatlar Fakültesi'nde göreve başladı. Ben Ankara Numune Hastanesi Dâhiliye Kliniğine asistan olarak başladım. Ankara Toprak Mahsulleri Ofisi'nin bahçesinde çok geniş bir sanat atölyesi kurulmuştu, içinde seramik ve döküm fırını, resim-heykel-baskı-fotoğraf atölyeleri vardı. Bu atölyede Gazi Eğitim Fakültesi Hocaları ders veriyordu. Ben 1991-1992 yılları arasında Vedat Can Hocam ile çalıştım. Suluboyanın yanında çini mürekkebi ile çalıştık. Altı ay kadar Erol Batıbeki ile hafta içi gece desen çalışmaları yaptık, akşam 18-22 saatleri arasında. Maalesef bu kocaman atölye de kapatıldı.

Toprak Mahsullerindeki bir grup arkadaşla birlikte atölye aramaya başladık. Ankara'daki İngiliz Kültür Merkezi'nde Haluk Evitan ile tanıştık. 1993-1995 yılları arasında burada ilk yağlı boya resimlerimi yaptım. Haluk Hoca bize tuval ve boya yapmayı öğretti. Yaptığımız yılsonu sergilerinden birinde bir resmimi yönetim kurulu üyelerinden birisi satın aldı. Bu satılan ilk resmimdi. Bu resmin parasına uzunca süre kıyamadık, annemle sakladık. Bu dönemde yakın aileme resimler hediye ettim. Bir resmimi bavulda dayım Almanya'ya götürdü. Dedemi otururken çizdiğim karakalem resim o dönemin aynasıdır. Anneannemi tandır başında yaptığım yağlı boya resim, anneannemi kaybettikten sonra kutsal bir hale dönüştü. Halen anne-baba evimin duvarında asılıdır.

1995'ten sonra, mecburi hizmete gittik, arkasından Türkiye Yüksek İhtisas Gastroenteroloji Kliniğinde ihtisasa başladım, ilk oğlumun doğumu nedeniyle atölyeye devam edemedim. Arada evde kendimi mutlu etmek için küçük suluboyalar, desenler yapıyordum.

2001 yılında İstanbul'a taşındık. Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde başasistan olarak çalışmaya başladım. Biraz zaman geçince kendime atölye aramaya başladım. Nişantaşı'nda Bir Sanat Merkezi'nde Saim Erken Hocamın atölyesine başladım. 2002-2004 tarihleri arasında yağlı boya ile başlayan çalışmalarımız, benim 2. oğluma hamile olmam nedeniyle akrilik ile devam etti. Hoca atölyeye büyük kutularla ucuz akrilik boyalar aldı. Kâğıt üzerine deneysel çalışmalar yaptık. Bu dönemde atölye natürmortları yanında insan figürleri çalıştık. Doğum sonrası bir süre atölyeye ara verdim.

Hastanede Genel Cerrahi şef muavini Dr. Olcay Derman ile tanıştık. Resim sevgisi nedeniyle abla-kardeş olduk. 2005 yılında, Olcay Abla'nın kılavuzluğunda Basın Müzesi'nde (Sultanahmet) ilk kişisel sergimi açtım. O sırada 9 yaşındaki büyük oğluma da yan salonda sergi açtık. Onun resimleri de en az benimkiler kadar ilgi çekti. Bu sergi elimdeki suluboya, desen ve yağlıboyalardan oluşuyordu, tema ortaklığı yoktu.

Bu süreçte Bir Sanat Merkezi kapandı, Saim Hoca bizi Göztepe oto sanayinin içindeki kendi atölyesine davet etti. 2006-2009

yılları arasında 3 araç değiştirerek elimde büyük oğlumla, boyalar ve tuvallerle Göztepe'ye gittim. Ancak buradaki öğrenci atölyemiz de dağıldı.

2009-2015 arasında atölye bulamadım, evde akrilik ve suluboya ile resim yaptım. Birçok karma sergiye katıldım, 14 Mart Tıp Bayramı sergilerine katıldım.

2015'de Akyol Sanat Merkezi'nde 2018'den beri de kendi atölyesinde Seyit Mehmet Buçukoğlu ile çalışmaya başladım. Seyit Hocam ile tekrar yağlı boyaya döndüm ve bu konuda tekniğimi daha da geliştirdim. Zaman buldukça da desen çalışıyoruz. İnsan figürü çalışmayı çok seviyorum, ancak doğa sevgisi de benim için önemli. Bu sırada soyut denemeler, spatülle hızlı çalışmalar yapmaya başladım.

Çalışmalarımız ilerledikçe bir konuda (tema) yoğunlaşmak gerekti, o zaman ağaçlar yapmaya karar verdik. Düzenli çalıştıkça resimler evde yığılmaya başladı, ben de 13 yıl aradan sonra kişisel sergi açma hayali kurmaya başladım. Bu hayalimi Hocam, ailem ve yakın arkadaşlarım destekliyorlardı. 2 yakın arkadaşım hafta sonları bize gelip çalıştılar, tüm resimlerimin fotoğrafını çektiler ve bir portfolyo oluşturduk. Lebriz.com adındaki sanal sanatçı portaline kabul edildim. Şubat 2019'a sergi randevusu aldım. Atölyede yağlı boya yapıyordum, ancak yavaş ilerliyordu. Evdeki cam yemek masasının üzerindeki örtüleri kaldırıp gazeteler yaydım. Renk, renk çini mürekkebi aldım, suluboyalarımı çıkardım. Sergi yaklaşıyor baskısıyla eskiz yapmak için başladığım bu kâğıt işler, sergilenebilir düzeye geldi.

Şubat 2019'da Art212 Nişantaşı galerisinde 'Fısıltı' adlı sergiyi ağaç temasıyla açtım. Sergide 15 cm ile 2,5 metre arasında değişen boyutlarda yağlı boya-akrilik-suluboya-mürekkepten oluşan 60 resim sergilendi. Serginin öne çıkan resimleri babutsalar, zeytin ağaçları, göğe uzananlar ve sedir ağaçlarıydı. Çok güzel geri dönüşler aldım, sergi çok beğenildi.

Sevgili Seyit Hocam yazdığı sergi katalog yazısında beni şöyle değerlendirdi:

'Canan Alkım "ağaç" temasıyla temeli doğaya dayanan, izlenimci bir tavırla sanatsal üretimler gerçekleştirdiği "FISILTI" sergisinde ağaçlara bir yücelik kazandırma kaygısı taşımaktadır. Bunu yaparken de tüm ayrıntılarından arındırdığı ağaçları güçlü fırça hareketleriyle ve kullandığı renk armonisiyle yüzeyde hâkimiyet kuran bir imgeye dönüştürür. Bu nedenle Canan Alkım resimleri için, batı resim sanatının doğaya sadakat kaygısıyla çalışan önemli akımlarından izlenimcilik (empresyonizm) etkilerini görmek mümkündür diyebiliriz. Çünkü izlenimciler, doğayı algıladıkları ve resmettikleri biçimiyle, ışık ve aydınlık etkisini ön planda tuttukları ve belirli anları resmettikleri eserler ortaya çıkardılar.'

Resim yapmaya başladığım ilk zamanlardan itibaren çok da bilmeden, içgüdüsel olarak empresyonistleri seviyordum. Van Gogh, Cezanne, Renoir, Monet…. Yerli ve yabancı müzelerde o salonlardan çıkmak istemiyordum. Biraz okuma fırsatı bulduğum zaman empresyonistlerin bana yakın olduğunu gerçekten hissettim. Ben bir nesneyi aynen tıpkısı gibi resmetmeyi hiçbir zaman istemedim. Rengi ve ışığı çok seviyorum. O nesneyi kendi renk armonimle ve ışık anlayışımla yeniden yorumlamaktan keyif alıyorum. Ben kendi resimlerimi izleyenlerin keyif almasını, renk ve ışıkla yıkanmalarını istiyorum. Yaşamda yeterince acı ve kötülük var. Empresyonistlerle bu açıdan da yollarımız keşişti.

Beni tanıyan tanımayan resimlerimi gören ve sergiye gelenler hep ne kadar yetenekli olduğumu söylüyorlar. Bense onlara yeteneğin çok ötesinde bunun bir sevgi ve tutku olduğunu söylüyorum. Aktif meslek yaşamım ve 2 tane erkek çocuğu büyütürken zaman bulduğum her cumartesi gününü bir resim atölyesinde geçirdim. Manevi tatmini çok yüksek bir mesleğe sahip olmama rağmen resim konusunda da yeni üretimler yapıyor olmak çok keyif verici.

Yeni sergi hazırlıklarına başladım bile. Hepinize sanat dolu, renk ve ışık içinde bir yaşam dilerim.

Sevgi ve saygılarımla…

cananalkim.art

www.lebriz.com

www.cananalkim.com

www.arttv.com.tr

Zeytin ağacım, 2017

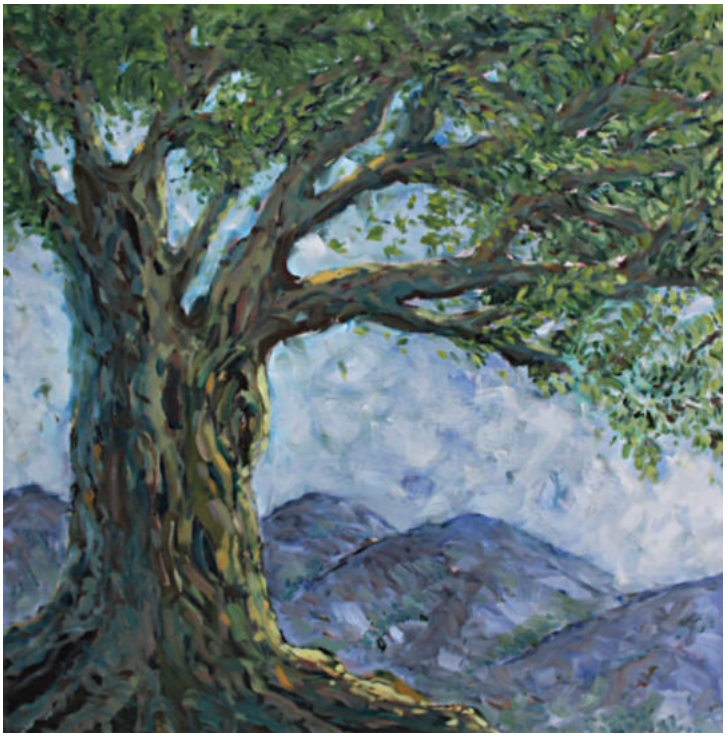

Kırmızı, 2018

Anneannem, 1993

Göğe uzananlar, 2019

Dedem, 1992

Mavi demlik, 1992

Oturan kadın, 2003

Şişeli natürmort, 1988

Fısıltı, 2018

Babutsa-3, 2018

Biraz da Gülelim...

Olmuyorsa;
zorlamayacaksın..!